

ДІЛО

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 18, II. пов. Кинто вочт. шпал. 26.726 Адреса тел.: „Діло—Львів“. Число телефону 565. Рукописи редакція не звертає.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА в Австро-Угорщині: місячно 5— К. чвертьрічно 15— річно 50— у Львові (без доставки): місячно 4— К. чвертьрічно 12— річно 44— в Німеччині: місячно 28— М. річно 96— За зміну адреси платити ся 50 с.</p>	<p>Ціна оголошень: Рекламні оголошення, зокрема заголовки або вставки 50 с., з окремими вставками 1-50, з редакційної частки перша або по частині 2 К. Рекламова 2 К. Склади та інші зручки додаток. Оголошення на суботу і вихідні подвійні. Постійні оголошення за особливими умовами. Один примірник коштує у Львові с. на провінції с.</p>
---	---	---

Видавничче Спілка „Діло“.
Начальний редактор: Д-р Василь Пашейко.

Вітайте!

Вітайте, наші Славні Герої, наше хоброє Січове Військо.
Виховані високоетичною песаєю Шевченка з її безмежною любовю до безкрайної України й бойовою пісню Франка й Лесі Українки, Ви з аброєю в руці пішли переводити в діло ідеали, полишені нами найкращими синами України. Ви зрозуміли, що тільки життя для ідеї — це гімн людськ життя.

Одушевляючи Вами у нашого народу від часу, коли в 1914 р. Ви вирушили в біт за святу українську справу, не переставалося ні на хвилину.

Ідея, що покликкала Вас жертвувати своє молоде життя для неї, вже не раз була рятунком для українського народу в його західних землях. Ця ідея зменшила число жертв Талергофу й число покіснених членів нашої нації — сдео й друге діло нашого відрічного західного зорога.

І кривавий був Ваш шлях служби цій ідеї. Від жукатівської землі ко таке дороге кожному українському серцю Заборуже стелилася Ваша стежка могилами і вічною відкою українського народу.

Ваші численні бої, між іншим і такі відомі як Маківці, під Семківцями й Петуторами, на вічні часи стали зразком для грядущих поколінь української нації, як весті боротьбу за полігичне звольнення нації.

Ваша заслуга та слава яко будівничих Української Держави невимружа. З Ваших рядів вийшли непохитні й найсильніші оборонці української державности в серці України — Київі.

Свою волю Українського Національного Війська Ви зрозуміли й виконувате змаганняте. В своїх змаганнях лучите стратегічну геніальність Богдана Хмельницького, політичну зрілість Мазени й неустрашиму любов до України Павла Полуботка, а направляєте їх комілка.

Тепер перед Вами одно з найкращих завтрудищих завдаць — забезпечити для української державности найменший шаток Української Землі на заході. Для озброєння цієї цілі стане моруч з Вами весь звагнені до носення зброї український нарід в одностільнім аджедиплінованім Українським Війську.

І в цій волі вітайте, Славні Герої, зашадки неустрашених Запорожців, наші Гордості й Надії! Зустрічає Вас не тільки одушевлення нашого народу, а зразу випише Вам золотими буквами історію України, в якій займаєтє своє вишнє почесне місце.

Тестамент австрійського правительства в справі Галичини.

В полагоді домагання Польщі, щоби Австрія передала їй цілу Галичину ухвалила австрійська рада міністрів на засіданні 31. жовтня ось що:

„Правительство не піднімає жадних замітів проти того, щоби по мысли ідеї злучення польських просторів Австрії з незалежною польською державою управа сими просторами перейшла вже тепер в руки польського заступництва та заявляє цілу готовість переговорювати з сим заступництвом про подрібні питання. Одначе правительство ставить при сім як невідмінну перед умову, що діяльність польського заступництва не буде розтягати на українські простори, тому що правительство признає українській нації рівне право утворити самостійний державний організм, якого границі мають бути усталені шляхом умови між націями, евантуально ухвалою мирового конгресу.

„Die Regierung erhebt keine Einwendung, dass entsprechend dem Gedanken der Vereinigung der polnischen Gebiete Oesterreichs mit dem unabhängigen polnischen Staate, die Verwaltung dieser Gebiete schon jetzt in die Hände der polnischen Vertretung übergeht und sie ist gerne bereit über schwebende Fragen mit dieser Vertretung in Verhandlung zu treten.

Sie setzt hierbei aber unbedingt voraus, dass die polnische Vertretung ihre Tätigkeit auf ukrainische Gebiete nicht erstrecken wird.

Можна пожалувати, що Австрія до останньої хвили не змогла визволитися зпід 40-літньої неволі і не здобулася на відвагу передати безпосередно Українцям державної власти на їх землі, всеж таки правний бік висше наведеної ухвали є безсумнівний і дає найповнішу правну санкцію тим подіяям, які сталися 12 годин пізніше в українській Галичині з ініціятиви самого українського народу.

ПЕРЕСТОРОГА!

Тому, що цивільне населення міста Львова бере участь в боротьбі проти українських військ, стріляючи до них з віков домів, заповідано і нерестеріган, що мешканці мужеського пола того дому з котрого впаде хочби оден стріл, будуть здесятковані.

Видано у Львові, дня 4. листопада 1918.
Наказний Отаман
Дмитро Вітовський в. р.

НАКАЗ

для всіх офіцирів Українців.
Всі офіцири України, які знаходяться на відпустці у Львові або в найближшій околиці і які не мають приділеної служби, мають сейнас зголоситися в Народнім Домі у пор. Сеюти.
Львів, дня 3. листопада 1918.
Командант:
Маринович, полковник в. р.

Військове звідомлення.

Львів, 4. листопада 1918 в полудне.
Наспіли поважні підкріплення.
Рано розпочаті операції в повнім ході. Знято двірець Персенківку і Голо-

ний двірець. Прочищено вул. Янівську і Гицлівську гору. Взято полонених і здобуто кількамайдяць машинновх крісів.

Міське шумовиння вдається в боротьбу, стаючи по стороні протавника.

На поміч столиці.

Як український нарід зрозумів вагу Львова,
Львів, 4. листопада 1918.

Можемо нашій єусільности позати веселі вістки до відома про це, що протягом сеї ночі наспіли підмоги українським військам у Львові з слідуючих місцевостей:

Найскорша підмога прибула з Черновець У. С. С., за нею прибула поміч з Золочева й Руської Рави. Крім того заповіли цієї ночі підмоги нашій столиці ще міста: Коломия, Снятин, Тернопіль, Ширець і Комарно.

Vivant sequentes! З центра розділиться опісля поміч, куди слід!

Серед тих поважних рухів військ українського народу, що з усіх сторін сунуть на Львів, дучаються також незвичайно помічні випадки. І так цілий обоз (трет) У. С. С. зайав в ночі серед завязтих битв в цілім Львові — просто перед сам Головиний штаб Укр. Війскової Генеральної Команди, не зтративши ні одного чоловіка, ні одного вола, ні одного коня, ні одного мішка з мукою. Так добре „розгнвася“.

Це викликано між У. С. С. і всім українським військом величезну веселість.

Від Сяну по Львів!

В Перемишлі українська міліція вже зорганізована. — Перемиські форти в українських руках. — Мостиска, Судова Вишня, Городок в українських руках. — Зеліничий шлях обсаджений українськими воєками. — Старі й нові відзнаки.

Вд одної дуже поважної особи, що 3. листопада вечером приїхала з Перемишля до Львова, одержуємо слідуючі подробиці про положення на захід від Львова.

Перемишль: На чолі заряду міста стоять між іншими посол Загайкевич, дво. Адицькевич, проф. Демчук і Іван Жовнір. Зорганізована міліція українська числить поверх 1000 мужа.

Околицні форти: Пакулачі, Селеська, Вільче, Яксаничі, Вірко, Медика в руках Українців. Так само міста Мостиска, Судова Вишня і Городок разом з веліничними двірями. Спроба польських легіоністів перевезти з заходу машинновий кріс в поміч легіоністам у Львові, котрі їх о те просили, не повелася. Потяг острілювала українська сторожа в Медичі, а наша патруля в Судовій Вишній машинновий кріс відобрала.

В Городку передав староста урядування в руки ц-ра Л. Озаркевича, а полковник передав всі військові об'єкти в руки української оружної сили.

В ночі з в'ятірка на середу міністерство війни у Відні повідомило телеграфічно всі військові команди про цісарський наказ, який призволює офіцерам і мужів армії поза фронтом та жандармерії вступати на національних армій і замість розет, носити національні відзнаки.

Та кров на вас упаде!

Польські організації м. Львова винні, що у Львові ллється кров, що населення не має поживи.

Львів, 4. листопада 1918.

Як тільки Українська Національна Рада обняла владу в столиці Української Держави, звернулася до президії магістрату м. Львова з запитом обняти управління.

Крім переговорів, які відбувалися 1. с. м. в сій справі, прийшов вечором того-ж дня на засідання У. Н. Ради бувший красний маршалк Незабитовський з кількома представниками польських кругів, просячи о напавання переговорів в цілі порозуміння. З їх вромов виходило, що вони тимчасово, до міжнародного мирового конгресу готові привнати українську державну владу, видати до польського населення успокоючу відозву і взагалі довести до порозуміння.

На тій основі Українська Національна Рада ввклала в суботу, 2. с. м. перед полуд. своіх делегатів на дальші переговори, які відбувалися в Краєвім Виялі.

На сих переговорах Поляки вже змінили своє становище, заявляючи, що вони не можуть признати Української Національної Ради державною властю, а тільки репрезентацією українського народу. Для правління в краю на їх думку має бути установа влади польсько-українська, аж доки мировий конгрес не рїшить про будучність краю.

Се польське домігання делегати Української Національної Ради очевидно відкинули.

В кінці стало на тім, про права відділити справу цілої східно-галицької території Української Держави і її столиці Львова, від справи громади м. Львова. Громада м. Львова потребує спокую, порядку і заосмотрення в поживу. Щоб ці цілі досягнути, обі сторони згодилися вибрати спільний комітет зложений по половині в 12 членів, який має в сій справі вести далі переговори. Українські делегати обіцяли в імені українського правительства йти в сій справі комітету на руку. В склад комітету мали входити: Українці: о. дир. І. Лежогубський, до М. Ловинський, др. Р. Перфецький, др. Л. Цегельський і А. Чарнецький; Поляки: др. Адам, др. Домбський, Найман, др. Шляйхер і ректор др. Юраш.

Крім того рішено з підписами всіх присутних видати в обох мовах отсю успокоючу відозву:

До населення м. Львова і Горожан!

З огляду на події, які від вчора відбуваються в нашій місті, першою потребою є, щоб безпечність життя мешканців і правильний хід шоденного життя були вдержані. Українці і Поляки в зрозумінню сеї потреби й свого обовязку супроти міста ввійшли в порозуміння. На основі цього порозуміння утворено спільний Комітет в цілі вдержання суцкою, порядку і безпечности публічної а також вдоволення здоровля. Вас, Горожані, виваємо зберегти безоглядний спокій. Як з української так і з польської сторони належить уникати всего, що моглоби мати характер якої небуть агресивної оружної сили. Щаслива будучність обох народів залежить, щоб в столицній місті Львові публічний порядок і суспільний лад був безоглядно збережений. Спільний польсько-український Комітет буде про се дбати. Вас Горожані, виваємо, щоб Ви своїм спокійним поведенням облекшили нам нашу зачатку.

Львів, 2. листопада 1918.

д-р Ернест Адам, д-р Шимон Бернадіковскі, д-р Лев Ганкевич, д-р Ізидор Гелубович, д-р Станіслав Домбскі, д-р Людвік гр. Колєбродскі, д-р Кость Левицький, д-р Михайло Ловинський, д-р Щепан Миколайскі, Йосиф Найман, Станіслав Незабитовскі, д-р Роман Перфецький, д-р Тадеуш Шият, д-р Генрик Савчиньскі, д-р Владислав Стєсловіч, д-р Стефан Федак, д-р Марцелі Хляччач, д-р Льонгін Цегельський, д-р Филип Шляйхер, д-р Леонард Шваль, д-р Владислав Язь, д-р Антін Юраш*.

Се відозва дійсно появилася на мурах міста. Однак — як показав дальший хід подій, — була видно безцредметовою.

Рівночасно Поляки обіцяли вплинути на свою обілку, яка від ночі в пятницю на суботу почала в скопцях зелівничі свою акцію, щоб вона притихла.

Дальші наради вибраного Комітету мали відбути ся в 6 год. веч. в промисловій палаті. Та тут польські члени Комітету знов змінили становище. Заявили вони, що спокій у місті неможливо без згоди

польської оружної сили,

якій вони не мають права диктувати, тому нехай пороз мїються оба команданти.

Українська сторона й на се згодилася, щоб тільки уникнути проливу крові, хоч зі становища права ніякої польської оружної сили нема, а є тільки банди, які воюють проти української держави і її війська.

Наради обох командантів, в якій брали участь також члени Комітету, шли в тім напрямі, щоб закнчити на довгий час перемирє і тим способом забезпечити спокій містости. Однак польська сторона між умовами перемирє поставила також такі, які мали державно-правний характер, наслідком чого українська сторона заявила, що справа мусить бути предложена Українській Національній Раді. Відповідь мали дати українські делегати в неділю 3. с. м. в 2 год. по пол., а до того часу закнчено

завіщення оружа.

Українська Національна Рада, нарадившись над польським предложенням, рїшил, що вона обймає дві рїжні справи: справу міжнародного уладження відносин між польською й українською державою і справу перемирє між війском української держави і польськими боєвими відділами.

Що-до першої справи Українська Національна Рада як найвища державна власть Української Держави може говорити тільки рівнорядним органом, отже з делегациєю варшавського правительства.

Справу перемирє у Львові і взагалі справу зведення євркою й єврядку у Львові нехай поладить покликаний до сього спільний Комітет в порозумінню з командантами.

Се предложення українські делегати передали вчора в означеній часі, в 2 год. по пол. польським. Для дальшої акції в сій справі українські делегати предклядали негайне продовження завіщення оружа, щоб даром не лилася людська кров.

На се Поляки відповіли, що се неможливе та що з огляду на неприняття українською стороною польських умов — завіщення оружа скінчилось і настав знов стан війни. Українське предложення польські делегати беруть "ad referendum" і дадуть нині, в понеділок, в 12 год. в пол. відповідь.

І так на предложення дальшого завіщення оружа польська сторона відповіла: "Не хочемо, нехай кров ллється!"

Ті самі Поляки, які все на словах були готові до порозуміння, — тепер, коли Українці зажадали, щоб про порозуміння говорили справді рівні з рівними, українське правительство в варшавським, відкинувши українське предложення, очевидно в тій надії, що найперше властє їм побідити нас, аж опісля будуть з нами говорити як з рабами Польщі.

Нехай-ж всі горожані Української Держави знають: коли тепер у Львові ллється кров, то винні сьому львівські Поляки.

І нехай знають польські горожані Української Держави, з окрема мешканці м. Львова: коли буря, яка тепер остряє Львовом, ушкодить або змете польські острови серед українського моря, то винні сьому польські провідники.

Українське правительство хоче дати горожанам (Полякам як найбільше забезпечення їх національних грєв. Але польські провідники вибрали війну проти Української Держави. На них упаде пролита кров!

Ц. і К. військова команда у Львові (Militärkommando).

передала управління Українській Національній Раді.

Протокол

зладжений з приходу переняття військової команди (Militärkommando) відпоручниками Української Національної Ради від сеї уцєновлашєними до того:

- 1) Предклядається приладжену повновасть відпоручниками У. Н. Р. бувшому військовому командантові осєловому маршалови пор. Рудольфови Пфеферови.
- 2) Військовий командант пол. маршал Пфе-

Фер заявляє в присутности свого заступника генерал майора Крамарж, свого шефа генерального штабу полковника Амброза і його заступника підполковника Гофмана, що передає війскову команду (Militärkommando) полковникови в стані спочинку Миколі Маринювичеви, визначеному Українською Національною Радою наслідникови, в инішнім днем.

3) Дотеперішні органи військової команди (Militärkommando) мають повну свободу статися на дотеперішних службових становищах, або ні. Буде передана ліста сфїрив і урядників, які готові в інтересі правильної адміністрації краю служити йому.

4) Делегация Ради заявляє свою готовість подбати про охорону і можливо найскоршу відсилку домія тих осіб війскових і членів їх родин, які не хотять статися в краю. Тим самим забезпечує делегация майно сих осіб. Закнчено і підписано.

Львів, 3. листопада 1918.

Pfeffer Fmll. Julius Edler von Krmarz Otm. Josef Ambros Obslt. Oktibschel, Wilhelm Hoffmann Obslt. Mикола Матушовycz Obslt, др Михайло Новаковський поруч. У. С. С., др Степан Баран, інж. Володимир Шухевич пор.

Війскову команду по полєвім маршалку пор. Пфефери переняв український полковник Микола Маринювич іменем Української Національної Ради.

Опісля полєвий марш. пор. Пфефери, високий, елегантний мушина, літ около 50, останній австрійський генерал на галицькій Україні в очевиднім зворушеннєм промовив жєше більше так:

Я вірний до останка своему монархови, який манифєстом своїм хотів скрізь передавати власть національним організаціям на їх території, особливо тим панам, що походять з сеї землі, а передовсім лікарям, піти на службу господарєв сеї землі. Але й ті панове, що не звязані з сею землею, нічим не провинилися проти своєї службової присяги, колиб зробили те саме. Зважте, панове иніших народностей, що тут є ще тисячі ваших братів, яким ви фазовим значимнєм своїх агєнд і цілєго апарату можете прийти в поміч.

Присутні офіцари завадали ряд питань, на які пол. марш. відповідав.

По тих промовах заявили свою готовість вступити на службу українського правительства оден старший полєвий лікар І. кл., оден полєвий суперіор, оден полковник, 1 підполковник, 2 майори, 2 надпоручники, 1 акцєсїст, 1 Registr-практикант і 2 хоружі (в тім 4 Українці, 3 Німці, 2 Чехи, 1 Поляк, иніш незвідома нам народности — Рєд.)

Так передав останній чужий нам по народности полєвий маршалок пор. свою, будь-що-будь, велику владу представникам сеї землі враз в тім часі йшли приступов на Львів нові сили У. С. С. широким крилом від волуднезвєстєсходу.

Полковник Микола Маринювич

український командант міста Львова *) і львівського в військового округа.

Пан полковник М. Маринювич уродився в Ішкови, підгаєцького повіта, дня 21. грудня 1861 як син народного учителя. Пяназівні студії відбув в Бучачі й Тернополі, а фазову війскову школу у Відні.

Опісля служив при 70 батальїсній піхоті, що в 1883 р. стєв в Бучачі, в 1884 р. в Станіславові. В 1885—6 р. відбув дальші фазоті студії у Відні. В. 1887 р. служив при 71 п. об. кр. в Тернополі, в 1885—96 р. в Золочеві при тім самім полку і при нововствалім 19 п. об. кр. своєї (тім самім полку, що памятного ранка 1. листопада с. р. вирушив перший з касарєв при вул. Петра і Павла, здобувати Львів для України і він рекуруєтєся в Львівщини, Перемишлянщини й Бережанщини); при тім самім полку служив п. полковник у Львові через дальших 10 літ (1897—1907).

В рр. 1907—8 відбув висшій штабовий курс у Відні.

В рр. 1908—11 служив при 36 п. об. кр. в Коломиї, в 1912 при 33 п. об. кр. в Стрию. В 1914 р. на чолі того укр. полку вирушив на війну проти Росії й брав з ним участь у сїлауєчких битвах: під Краснєчом коло Кракова, в офєнзиві коло Ліманови (де 30. п. особляно відзначився), дальше в битві під Тарновом і на полудне від Гернєв, під Ольшиною, під Ольпїною (знов особляно відзначення полку і дохвала нач. вєд. гєд. Відгальма), в битві коло Лужної (знов особл. відзначення полку і відзначення п. пол. Маринювича сфїрєвським хрєстом заслуги з воєнними декорациями і жє-

*) Зрану був командантом міста Львова. Пан старшан Дмитро Вітовський, який тепер стоїть на чолі Укр. Військової Генеральної Команди в місті Львові, мє. Адютантом ст. Вітовського пор. Петро Бубєк.

жана), похвала полку всім настоятелями й цісарем); даліше в битві під Мезел-Борч— під керівництвом Стронко був п. полк. Маринович разом з кошино, і за чого одержав службу в австрійській твердині тай олісія в 1916 р. пішов на пенсію.

Проживав у своїх маєтностях Хоросниця (пов. Мостиска) і Селиска (пов. Явсрив).

Подруга п. полк. Седлєчка з дому так широко з'устрінувалася, що сба сини панства Мариновичів, Стефан, тепер поручник на фронті альбанським, і Юліан, поручник на італ. фронті — вигогани в українським дусі.

Дня 1. листопада с. р., коли українські відділи сміливими рухами обхопили Львів в свої руки, Вп. пан полковник мимо свого шестого хрестика, що добирає кічка, зараз зголосився на службу українському правительству, щоб свій довголітній досвід присвятити українському народові: правдивий вірність с'єм посвяти для наших старших річчів, які дійсно йдуть за його прикладом. В старім „Народнім Дому“ не с'єм старий полковник д'єями й очима, як наймолодші з українських офіцерів, а наші мужики так само з посвятию працюють на повні сили.

Адютантом полк. Мариновича є відомий з своєї совісности п. Сень Горук.

Австро-угорський генеральний штаб до Української Національної Ради.

В справі демобілізації.
Львів, 4. листопада 1918.

Українська Національна Рада одержала отсю іскрову депешу:

Начальна команда армії. Централь 1. листопада 7. год. 15. мін. вечером:

Окремі Національні Ради задержують у своїх областях залізничний матеріал (вози й локомотиви), і не пускають його до сусідних областей. Однак деякі держави, прим. південно-славянська, можуть тим вуглем, який мають, тільки короткий час удержати залізничний рух. Опісля вський рух мусить бути спинений, бо сусіди не пропустять вигонів в вуглем.

Всі держави домагаються повороту своїх військ. Розділ військ на фронті й відсілка їх на граничні фронти до поодиноких держав виключена, бо армії не зс'єжені з національних дивізій. Так німецько-австрійська дивізія може стати коло Гориші, а навпаки південно-славянська коло Трієнту. Без упрямління використання залізничів не можна їх відтранспортувати до їх рідного краю. Поділ локомотивів і вагонів поміж поодинокі держави може наступити що йно до демобілізації.

Звертаю увагу, що для упрямління транспорту всім військ до їх рідного краю буде потрібно найменше десять тисяч повних поїздів. Цей масовий рух треба одноцільно упрямліжити з одного місця. Армія в полі вивозить яких 5 мільонів людей. Цій масі треба правильно доставити харчів, що можливе тільки при зовочі залізничів.

Протягом чотирох літ війни теперішня залізнична організація виказала повні успіхи. Найвищий час, щоб вона знову виступила в повній силі, щоб вона знов одержала, як давніше, повну свободу в диспонуванні вагонів, локомотивів і управі військових поїздів. Коли давній цілковитий лад не наступить в найкоротшій часі, маса людей на фронті (члени кожної нації) будуть видані на голодову смерть, або голодні війська впадуть до всіх держав, руйнуючи й палячи їх.

Тому прошу негайної притакуючої заваги, щоб військовий залізничний рух знов перейшов в руки військових залізничних властей, які давно дали докази успішности, бо иньше скину з себе всяку відповідальність за наслідки й звалю відповідально на тих, що несуть винну.

Рівночасно йде цей приказ на руки королю австро-угорського президента й міністрів, до австро-німецької національної ради, до чесько-словацького вибору, до південно-славянської національної ради, до польського ліквідаційного комітету й до румунської національної ради.

Шеф генерального штабу.

В подісбиць пам'ятного дня 1. листопада 1918 р.

1. До найбільших подвигів того незабутнього дня галезав подвиг 50-го сторожого батальйону, що складається майже в цілості з 50 літніх жінок, Буковинців і Галичан. В батальйоні було коло 400 Українців в тім віці, а коло 600 Польків та інших чужинців. На їх дідки на знак даний їм капітаном Васи-

дем Черським з Кішменія, кинулися на Подяків тай інших чужинців і роз'оружили їх в момент — тай справившись з ними, полагом рушили на місто з Червоної Касарні при Театинській вул., звалючи собі свого капітана.

II. Дуже добре справилось також 300 українських членів військового поліційного відділу під проводом підпоручника Любомира Огоновського.

Вони обняли службу безпеки в місті й обслідли податкові уряди Львова, дирекцію скарбу і „Народний Дім“, де є Головна Команда українських військ. Сталось це о год. пів 6. рано. До поліції придлені встали ще офіцери: Кречковський, Клим і Павлусевич.

III. Що отаман Вітовський радіо телеграфом надіслав до Києва по занятю Львова?

По доконанні українськими військами обсади Львова задержав Отаман Вітовський до Ради Міністрів в Києві:

„Завятий українськими військами Львів складає поклик Києву, столиці всєї України“.

Отаман Вітовський.

Організація вертаючих до дому австро-німецьких військ.

Пишуть нам: На зборах, котрі відбулися 3. листопада зібрані австро-німецькі офіцери й всяки констатують, що австрійські Німці уважають себе в справі польсько-українській боротьби за зовсім неутрачлених. Про це становище обидві партії задоволені.

1) На знак цієї неутрачлености носять всі австро-німецькі вояки відзнаки в чорно-червоно-золотих барвах після ухвали австро-німецької народньої ради.

2) Австро-німецькі офіцери й вояки жадють лишень як найскорше й без перепон дістатися до рідного краю.

Всі австро-німецькі вояки, що хочуть спільно вертатися до дому, можуть записатися до спису в бюрі Platzkommando на Валовій улиці ч. 11.

Зазив.

У хвилі вської рішається доля Рідної Землі звиває Українська Національна Рада всіх Українців-мущин, здібних до оружної військової служби, від 17 р. життя почавши, явились у Львові і зголосилися в касарні при вул. Курковій ч. 12. щоби допсвнити українські народні полки й уможливити відлучення найстарших вояків. Далші звязьки дістануть на місци. Кожний добровілець нехай візьме з собою харчів на три дні.

У Львові дня 2. листопада 1918.
За Українську Національну Ряду:
І. Кивелюк д-р С. Томашівський
за президента. комісар поборових справ.

Голоси польської преси.

Львів, 2. листопада 1918.

Про чорняві події у Львові „Kurjer Lwow-ski“ пише:

„Вночі 1. листопада військові відділи, зложені з Українців, заняли ніким не боронені публичні будинки, — рано, не допускаючи урядників до праці, обняли уряди.

Пізніше, протягом дня, салви значаєних та машинових криків. І замість порозуміння, якого повинні були (!) шукати сі, що живуть на одній землі — прольта кров.

„Не потребуємо звертатися до польської людности нашого міста і краю з проханьям та горячим зазивом, аби показалася гідною важних хвилей, які переживаємо, як показалася їх гідною в так багато інших, давнійших обставинах.

„Ми певні, що важні наші переживання вгробили вже в нас зрілість і тавий гарг, що позрафимо наказати собі спокій, коли вважаємо те властивим, як в певністі потрафимо накапати собі діло, коли вже його година.

„А не тратьмо віри, що дорога до порозуміння між обидма співжителями в собою народами навіть ще сьогодні стоїть отвором.

„Нехай кр'єплять нас блиски світлої зорі, якої діждалося наше покоління, яке відважалося з'єдинити, вічну і незалежну Польщу.“

„Gazeta Poranna“ під заголовком „Українські затячі stanu we Lwowie“ пише:
„Львів переживає важку хвилю. Те, чого в ухвали польських партій занехали Поляки, аби

оминути усі позори безправства, вчинили вчора над раном Українці: заняли кількома відділами війська ніким не боронені публичні, автономні та крайні уряди, та сталися хвилево, символічно (!) власниками міста. Польська людність приймає сей замах на польський Львів (!) в цілком спокоем, свідомо, що бігу історичних подій замах не здержить. Про польськість Львова рішає свідомість приналежности до польського народу більшости мешкавців цього города, а про політичну приналежність не рішаємо на жаль (!) ми самі, ні не рішає односторонньо Українці. Про се рішати муть інші, рішати ме мировий конгрес, якого авслідую ждемо спокійно та з непохитною певністію, що випаде в нашу користь.“

Сі виписки польської преси послужать колісь за доказ, як „страшно“ переслідувала польську пресу українська цензура у Львові по проголошенню виїмкового стану.

Всі носять! ВІД'ЗНАНУ СОБОРНОЇ УКРАЇНИ

на споман революції і свободи України 1917 р. в новино срібного металю.

1 К. 50 с.
Комітет і Товариства повинні замовити заздалегідь, щоби на час дістати. — Вісник в Заторжів Львів вул. Руська ч. 20. — „Wist“ z Zaporozia Lemberg Ruskgasse 20. W 191—7

НОВИНКИ.

Львів, 4. листопада 1918

— Богослуження в приводе проголошення Української Держави відбулося вчора у Львові та по усіх церквах архидієцезії. В храмі св. Юра станула до Служби Божої ціла капітула в Екск. Митрополитом на чолі. По богослуженню в Екск. Митрополит високопатріотичну проповідь, почів відслідане гами „Боже Великий Єдиний“.

— До відома українських офіцерів бующої австро-угорської армії. Цар Карло I. звільнив усіх офіцерів від службової присяги, щоб вони могли свободно аступати до своїх національних армій. На вш'м місци містимо наказ української військової влади в сій справі. Сподіємо, що офіцери України й без того наказу посишають в ряди української армії.

— Жидівська міліція у Львові. Сіоністичний комітет безсечности видав до жидівського населення поклик, в яким зазначає, що переняв на себе завдання запевнити Жидам спокій і порядок. Комітет звиває Жидів захищуватися спокійно й держатися строгої неутрачлености. В цій цілі утаорилася жидівська міліція, котра стерегтиме жидівських вулиць і інституцій.

— Новий український денник в Харкові. В Харкові заснувалося кооперативне видавництво „Луна“, що поставило собі за завдання видавати велику політично-економічну щоденну газету демократичного напрямку тівж назви.

— Польське духовенство при роботі. Успокоюча відозва польсько-українського комітету мала такий наслідок, що в костелі св. Миколая польський ксьонда Шукальський виголосив „високопатріотичну“ проповідь, в якій звивав польську людність Львова, аби всіма способами боролася з Українцями, захищуючи до сього, що коли хто не має оружя, аби кидав бодай кам'яни і в сей спосіб спасав Ojczyznę „від української інвазії“.

— Як воюють Поляки? Дня 1. листопада ішов вулицею Академічною; самою серединою дороуг перед аптекою Пільського патрулюючий український жовнір, Михайло Панкевич, матурист львівської академічної гімназії, який від червня 1915 року аж до вересня 1917 служив у війську тай відбув на західнім фронті 5 і 6. італійську офенанву. З віду зайшли його неспостережено два молодці, по'инв'льному одягнені, в синьх шапочках варшавських, заступили Панкевичеві дорогу, виступивши з боків наперед нього і з револьверами в руках крикнули: „cece do góru“, а рівночасно звернули до його голови револьвери. Заки наш жовнір зняв з плечей крик і змирився до вистрілу, вже гримнув оден „rusciski młodzieniec“ з револьвера, раяючи в ліву щіку Панкевича, який упав на землю. Оба лицарі в тій самій хвилі дали ногам знати і шевили або за углом вулиці св. Миколая, або таки в зверх заріжної каменниці, а з добірної польської публіки не знайшовся ніхто, щоби бодай занести його до сіней каменниці д-ра Мошковича. За те знайшовся зараз новий лицар, який ухопив лежачий на землі карабін і так само хотів його спр-

КІНО
„КОПЕРНИК“
 вул. Коперника ч. 5.

Драма віків в 5-ти великих частях
ТРАГІЗМ ВІЧНОГО ЖИТТЯ
 Чудова гра артистів. — Прегарна музика. —

КІНО
„МАРУСЕНЬКА“
 площа Смольни ч. 5.

тати. А хотіли чехів не дає йому цього виконати і хоч карбін жінці дає сімей і поставив коло раненого жовіра як його власність, то там у снігт впадло вже пан, який забрав кріс, коли наш чоловік пішов за факром для раненого жовіра. По хвилині заосмотрив його д р Мажкович, а навіть стрільці відвели до гарнізонного шпиталю. Се оден припір, як воле польська бойка, а другий ось такий, немеше класичний: Другою дня переходив вул. Академічною Василь Шконячок, студент медицини, з Соколівки коло Косова. Нарпа вибіг з дверей одної казенці польський лицар та пізнавши по пізнавці, що се Українець, убив його на місці вистрілом з револьверу. Ці факти, — а с їх більші, перейдуть до історії та служити муь доказом, як культурні Польки боронили „вельськості“ Львова.

— Де ви повинні бути? Багато офіцирів-Українців, котрі за чужу справу наражували сво' життя важної хвилі на смерть, одержали небезпечні рани й миділи в волоні, укиваються тепер, коли рішається доля нашого народу на століття, по вулицях Львова в цивільнім убранню, або пересиджують собі преспокійно цілими днями по кофейнях. Ставимо до вас питання, панове, ще уважаєте себе ім талісманною верствою, де ви повинні бути? Де ваше почуття національного обов'язку? Не аже ви побудили на чужій службі почуття власної гідності?

— Утеча вивнів з карного суду у Львові. Взяні карного суду у Львові розбили одну камеру на першій поверсі, а далі й усі на тім самім поверсі й гурмою утікли з в'язниці.

— Судові урядники і служба мають зголоситися по перепустки до вступу до своїх урядів пі втлок о год. 9. рано в сали „Сокола“ при вул. Руській ч. 20.

— Польська робітничка рада утворилася у Львові з 120 представників, яка стада зовсім на ставевачі польських заводчиків і у своїй відозві до робочого люду визнає його відверти український захв на „польськість“ Львова.

О ПОВІСТКИ.

Второк, 5. лютого 1918.
 Н. в. в. греко-католик Якова дв. — римо-кат.: Захарії і Ва.
 Вактра: греко-кат. Арети дв. — римо-кат.: Діакона

Українці, які забезпечуються в VIII. австрійській військовій фонк ваів і сиріт, дістають підписи одинакого українського Товариства зв'язних забезпечень на жаття і ренти „Карпатів“ у Львові, вул. Руська ч. 18. Колиб отже хто в Україні не одержав підписи „Карпатів“, тільки якусь нашу, то се може стати тільки через неаодгляд, тому нехай повідомить про се захв Дарекцію „Карпатів“. Зокрема просимо нашу інтелігенцію звернути увагу на сю справу і про всі випадки, де Українці забезпечені в V. II. війській поличці через ц. к. австрійський військовий фонк ваів і сиріт, через неаодгляд не одержав би підписи „Карпатів“, доносити Дарекції „Карпатів“. XII.

НАДІСЛАНЕ.

ДЕНТИСТ

Др. мед. Лев Ордовер

повернув до Станіславова і оранує від 11—4 год. ул. Бельовського 5. XXVII. 2—8

АДВОКАТ

Д-р СТЕФАН БРИКОВИЧ

займає в Тернополі адвокатську канцелярію при вул. Коперника 16. (пертур). 178 28-7

ОГОЛОШЕННЯ

Др. Михайло Конюшецький

переносить свою канцелярію

в Глини до Золочевя

дім п. Каплич коло суду. 751 1—3

КАНЦЕЛЯРІЯ АДВОКАТА
Едварда Трусевича

радника двора

субстатута бл. п.

Івана Сас Комарницького

Львів, вул. Словацького 6.

Інтервеніює в справах о влшкодовачне за невни вланеня і воєнні убийства. 442 3—5

Абсолюв. Фільоз. (клясична фід.)

в вигляд. мов. і укр., нім., польськ.) глядає лекції найрадше в околицях Львова або Черновець. — Зголошення до Адм. під Яко вецький. 876 2—2

За харчі

евент. за готівку потребує сейчас команди з осібним входом, скрожно умебльованої, на дорозі між вул. Курковою а Яблонівською. Зголошення до Адм. „Діла“ для „Надпоручника 15. п. п. 810 3—3

ПОСАДИ

ревізорів торговельних Спілок

до обсадження в „Народній Торговлі“. Платни після умови. Письменні зголошення з долученням короткого опису жаття і відписів свідочств дотеперішного занаття приймає Дирекція. XI. 0—1

М. ТОПОЛЬНИЦЬКА

САЛЬОН МОД — Львів, вул. Коперника 1.

493 (над вилкою Миколаша) одержала 6—10

ЗІМОВІ КАПЕЛЮХИ

Капелюхи приймає до перероблення.

Заволяєчя в провінції приймає і скоро виконує.

МАШИНИ ДО ШИТЯ

найлучших системів найкориснішіше можив набути у фірми

АЛЕКСАНДЕР МАЛІМОН

склад машини до шитя

Львів, вул. Валова ч. 11

Варстат репарацийний. XIII. 5 10

и JERRY и СКА

з обм. порукою

КРАКІВ, Фльоріяньська 28

ЛьВІВ, Сякстуська 2

— має на складі в величій виборі —

— цілковиті американські —

УРЯДЖЕННЯ БЮРОВІ

МУЖЕСЬКИХ ГАБІНЕТІВ

стильові

ГАРНІТУРИ КЛЮБОВІ

сиріані, пльшські, голандські, сумонні; и. и. пльські стильові

СИПЯЛЬНІ І ІДАЛЬНІ:

більше скільність ліжок рввом в метарацями і нічним шафами, які надіються до урядових пансіонів, готелів, бурс

І т. п. 666 6—7

Рутинованого конціпента

вглядно соліцятатора пошукує оєйчаю канцелярія адвоката др-а Ардана в Любачеві. 784 3—5

ХТО ХОЧЕ читати річні хосєні та розраді віста і бачити стало обрїчі в біжучого жаття України, махай шл: сейчас ларедплату на рік К 30—; на лірік К15—; на четвертї рік хорю 8—, на ілюстрованій сусільно-госпо— дарськїй і літературній тижневик —
„НОВИЙ ЧАС“ — Львів, вул. Руська ч. 3.
 — Чехове конго 162.680. Допієт разо титані. —
 754 4—1

На парохіяльні будинки, церкви, млина, оцінки зкичення пляя й кошгосписи конєчні до одержання безворотної субвенції на відбудову виконує

УСТРІЙ

Товариство українських інженерів відбудови Спїлка з обм. порукою
Львів ул. Станіца ч. 8.
 (ріг вул. Хоружини)
 Переводить будови, достаркє усіх будігельних матеріалів. XXXI п) 3—3

!! Вже появился !!
 перший випуск
„Української Літературної Скарбниці“
 Л. СТВЕНЗОН
Острів із закопаними скарбами
 моряцька, авантурничка повість,
 переклад з англійської мови.
Ціна 8 К.

Купувати можна в обох українських книгарнях у Львові

Хто хоче набути більшу скільність примірників, нехай замовляв впрост у видавців під адресою: Проф. Юрій Рудницький, Львів, вул. Здорова ч. 12.

При замовленнях від 50 примірників в го-ру видавці дають відповідний опуст.

Книжка надається головно для молодржі. 687 7 10

Нова українська часопись німецькою мовою у Відні!

„UKRAINISCHE BLATTER“

У Відні виходить нова українська часопись на німецькій мові:
„UKRAINISCHE BLATTER“
 як всеукраїнський міжпартійний орган.
 Часопись має на меті заступати інтереси незалежної Української Держави перед публічною думкою Австро-Угорщини й Німеччини, а рівнож і інтереси австро-угорських Українців. До співробітництва запрошено найвизначніших українських і німецьких публіцистів. „Ukrainische Blatter“ виходить міся разів на місяць в накладі 8—10,000 примірників. Часопись має власних кореспондентів з Києві, а Харкові, Одесі, Львові, Чернівцях, Берліні і Монахії. Видаєм названої часописки являється 6. редактор тижневика „Ukrainische Korrespondenz“ Володимир Калнинович. Умови персяжати такі: річно 18 К, місячне 10 К, четвертїчно 6 К.
 Адміністрація просить послішити з замовленнями щодо видавництва могло устанити вклад. Адреса Wien VIII. Albertgasse 20/13 and 19. 128.